

NY VERDEN kampen for åndelig og moralsk opprustning

SPIONASJE OG GODTROENHET

En Oslo-journalist snappet opp at en spion var arrestert. Han ringte sin kjenning i UD, Arne Treholt, for å finne ut hvem spionen var. Informasjonskilden var av gode grunner ikke til stede.

Forbausende få gjennomskuet Treholt. Det er lett å dømme dem som sto ham nær, men hvor oppmerksomme er vi alle på det som foregår i mennesker omkring oss?

Vi leser bøker og aviser, men kan vi lese mennesker? Godtroenhet kan være en form for åndelig analfabetisme. Alternativet er ikke å mistenke andre, men å bry seg om dem. Mange av oss er så oppslukt av egne anliggender at andres situasjon faller utenfor blikkfeltet.

Et skikkelig samarbeid er å sette mennesket du arbeider med foran jobben som skal gjøres. Da oppstår en varhet som kan registrere hvem din medarbeider virkelig er.

Johan Galtung antyder at spionasje kan være fredsbevarende ved å øke informasjonsflommen mellom motstandere. En innsender i en Oslo-avis skriver til og med at når vi trues av en atomkrig, "skal vi være glade for at informasjonene ikke bare går på diplomatiske ben".

Ved å utydeliggjøre grensen mellom informasjon og forræderi gjør Galtung demokratiet og freden en bjørnetjeneste. Forræderiet ødelegger tilliten, både mellom mennesker og nasjoner. Hvor man ikke kan stole på hverandre, vokser kravet om kontroll seg stadig sterkere. Og våpenlagrene stadig større.

Treholts skyld er ikke bevist ved rettslig dom og hans motiver er enda ikke kjent. Men hvor pålitelig er Ola Nordmann i sin alminnelighet?

De fleste av oss har en Achilles-hæl, enten det er penger, flaska, sex eller karrieren. Enda fler svekker demokratiet ved å motsette seg ethvert engasjement som truer vår bekvemmelighet og egendyrking.

For fremtidens skyld bør vi ta et oppgjør med oss selv på kammerset. Så blir det kanskje færre i rettssalen.

MELLOM-AMERIKA

Utenriksdebatten i Stortinget rettet søkelyset mot et viktig spørsmål: Hvordan kan Norge best spille en konstruktiv rolle i Mellom-Amerika?

Vi skal ikke verdsette oss selv for høyt, men heller ikke undervurdere hva vi kan gjøre; ikke som bedre-vitere, men som forkjempere for en sannhet som er større enn våre meninger og en utfordring både til oss selv og andre.

Mellom-Amerika er en snublestein i forholdet USA - Vest-Europa. Reagans USA retter blikket mot trusselen fra verdenskommunismen. Europeerne legger mer vekt på kampen for selvstendighet og sosial rettferdighet. Imens ringer dødskløkkene for stadig flere mennesker i Mellom-Amerika.

Fra 1. - 7. april får vi besøk i Norge av tre personer med innsikt og erfaring fra Mellom-Amerika og USA. Det er Howard Cooke og Roddy Edwards fra Jamaica og Richard Ruffin fra USA.

Howard Cooke ble nylig gjenvalgt som sentralstyremedlem i Det Nasjonale Folkepartiet på Jamaica. Han er partiets formann, arbeidsminister og undervisningsminister i forskjellige perioder i Manleys regjeringstid. Partiet boikottet valgene ifjor og er nå uten plasser i nasjonalforsamlingen.

Roddy Edwards driver gården Bromley i St. Ann. Det er en del av et landsbyprosjekt som omfatter jordbruk, småindustri og håndversksbedrifter. Selvhjelp og samarbeid på tvers av rase- og klasseskiller er målsetningen.

Dick Ruffin fra Washington DC var Rhodesstipendiat ved universitetet i Oxford med økonomi og politikk som fag. Senere var han ansatt i Pentagon som spesialist på flåteenheters struktur. Nå er han en av de ansvarlige for Moralsk Opprustnings arbeid i USA, med god innsikt i Washingtons politiske liv.

De tre representerer både den svarte og hvite befolkningen på Jamaica og i USA, og

Forts. side 3.

BRO TIL ZIMBABWE

Hvordan går det med Zimbabwe? spør mange. Svaret kan ikke gis med et enkelt ord, godt eller dårlig. Som i alle land er det både positive og negative trekk i bildet.

Til de positive hører forholdet mellom Zimbabwe og Storbritannia. Under Samveldekonferansen i India i desember i fjor inviterte statsminister Thatcher statsminister Mugabe til en privat frokost. Mugabe erklærte etterpå at misforståelser hadde blitt

TIL NY VERDENS LESERE

Her har dere Ny Verden i sin nye drakt, trykt og utsendt av "oss selv". Det vil si av en redaksjons- og produksjonsstab på 5-6 personer i og utenfor Oslo. Vi har blant annet gått til anskaffelse av en ny, avansert skrivemaskin til utskriften av stoffet. Andre hjelper oss med kopiering og adressering.

Den grunnleggende målsettingen for Ny Verden er den samme (se nederst på s. 4). Men vi ønsker et sterkere preg av kampskrift, i stedet for det tidligere "tidskrift"-preget. I praksis betyr det en litt mindre bundet form, kortere produksjonstid, større frihet fra faste utgivelsesdatoer. (Men 6 nummer i året holder vi oss til.)

Når det passer slik, vil vi gjengi avisartikler og annet stoff av betydning i den åndskampen som er MRAs anliggende, også uten direkte tilknytning til MRAs internasjonale arbeid.

Bladet blir billigere i drift. Vi har gått til det radikale skritt å stanse innkreving av et årlig beløp fra hver abonnent. Det blir opp til den enkeltes overbevisning hvor mye de vil bidra med til bladets drift. Giroblankett vil bli vedlagt bladet én gang pr. år.

Vi håper at Ny Verden blir deres kampskrift også. Det er nok av emner å gå løs på!

Med vennlig hilsen

Bjørn Ole Austad Eva Riise Hanssen
Steinar Nøvik
Marit Sandnes Jens-J. Wilhelmsen

ryddet av veien og det var gjenopprettet et godt forhold mellom landene.

En av de saker som ble tatt opp var den fortsatte fengsling av tre hvite flyoffiserer etter at de var blitt frikjent i retten. Disse ble løslatt kort tid etter at Mugabe kom hjem til Zimbabwe.

Fra Zimbabwe hører vi ellers at det ved MRA-sentret Coolmoreen Farm er lagt planer for tre viktige industriseminarer i år, i tillegg til en rekke andre aktiviteter.

* * *

Audrey Burton, en husmor i Virginia, USA, tok telefonen og slo nummeret til Zimbabwes ambassadør i Washington. Hun hadde aldri truffet ham før, men var beveget av møtet med noen av hans landsmenn under MRA-konferansen i Caux i fjor sommer. Hun ville hjelpe til å slå en bro til Zimbabwe.

Ambassadør Chipanaunga aksepterte å komme til middag i fru Burtons hjem i Richmond. Ordføreren og andre ledere i byen aksepterte også. I alt ble de til slutt 50!

I en tale fortalte ambassadøren om sitt land og ba om hjelp med enkelte prosjekter. Særlig la han vekt på et program for å trene kvinner på områder av betydning for landets utvikling.

Hans appell falt ikke på døve ører. To møter har siden funnet sted i ambassaden. Ambassadørens kone, Lois, som er barnehagelærer, fortalte detaljer om treningsprosjektet. Planen er nå at en gruppe kvinner fra Richmond skal besøke Zimbabwe i juli, møte statsministerens frue, Sally Mugabe, og studere hvordan de best kan hjelpe. Etter besøket drar de videre til Caux for å delta i sommerens konferanse der.

Uten tvil er Audrey Burton og hennes venner kommet opp i noe som de ikke ante rekkevidden av da Audrey for fire måneder siden ringte Washington.

SØR-AFRIKA

Ungdom som for ett år siden deltok på en konferanse for Moralsk Opprustning i Karoo i Sør-Afrika, var nylig samlet igjen. Denne gangen tok de med seg venner. Alle, uansett rase og alder, tok ansvar for det daglige program, fra rengjøring, matlaging, oppvask og gårdsarbeid til Bibelstudier, møter og besøk.

Ved slutten av konferansen deltok lokale gårdbrukere i et møte for å høre hva de unge hadde å fortelle.

SIRENE MINUS SYKEBIL

Camilla Wilhelmsen (17) er nettopp kommet tilbake fra et 4-måneders MRA-kurs i Tirley Garth i England. Noen av hennes inntrykk følger:

- Jeg likte kurset. Det gledet meg å ha det gøy sammen med så forskjellige personligheter/nasjonaliteter. Jeg likte ikke å gå rundt i byer og reklamere for "Clashpoint" (et MRA-skuespill), men det var himla sundt for meg. Jeg likte å lage 24 pepperkakehus. I det hele tatt, jeg fikk alt det jeg ville få - og trengte.

Hvorfor jeg dro til Tirley? Jeg dro for å finne en indre fred som var stabil, varig. Men i begynnelsen ble jeg bare mer og mer deprimert over at ingen ga meg noen svar. Alt som ble sagt, hadde jeg hørt før. Hvor var min fred, mitt svar, det som jeg hadde kommet for å få?

--GÅ DYPT INN I
MEG SELV.

Etter hvert så jeg at det hele kokte ned til min beslutning om at Gud skulle være sentrum. Den beslutningen måtte jeg ta alene - ingen kunne hjelpe meg, ingen kunne si meg neste skritt.

Jeg orket ikke å stå på kanten til å si ja lenger. Eller rettere - jeg sto ikke lenger, men hang liksom og svevet. Hang der og håpet at noen ville få meg tilbake til der jeg var, eller at et vindpust ville gjøre det lettere å la seg falle.

"Å gi mitt liv til Gud" er ikke noe som bare angår Gud og meg. Hvis min forpliktelse er et middel til å slippe dårlig samvittighet, eller et trinn høyere på vei mot et liv som helgen, da er det liten vits i det hele. Men hvis jeg ser et behov i verden, hvis jeg tar beslutninger fordi jeg tror jeg kan gjøre noe for mine venner, ungdommen i

Norden, ... verden?, ja, da er det mening i det.

Noe av det viktigste hvis jeg ønsker å leve nær Gud, er disiplin. Jeg drives så ofte av følelser, og skrur min kontakt med Gud av og på ettersom jeg føler meg. Jeg blir som en sykebilsirene minus sykebil. Det blinkende lyset skjærer andre i øynene, av-og-på-lyden blir hørt, men sirenen kommer ikke av flekken.

Av og til kommer jeg inn i perioder hvor jeg går så dypt i meg selv at jeg ikke vet hvem jeg er, hvor jeg vil og hva jeg tror. Midt i alt dette roter glemmer jeg at Gud er enkel. At han har et enkelt skritt for meg - og at liv med ham er enklere enn uten.

Når man er langt borte fra dem man er glad i, blir det lett til at man lengter. Fordi man lengter, blir det mye dagdrømming - som igjen gir et lite realistisk bilde av det man lengter etter.

Kjærligheten man gjerne vil uttrykke til de menneskene som er langt borte, kan brukes for dem du er sammen med her og nå.

Mellom-Amerika

Forts. fra side 1.

har forskjellig politisk syn. Det skulle gi forutsetninger for å belyse problemene fra flere sider. Patentløsninger har de ikke, men de vil prøve å skrape vekk noen av de ideologiske dekkfargene for å få fram et realistisk bilde av et konfliktfylt område.

I møter og samtaler med norske politikere er det mange spørsmål de vil søke svar på: Hvordan mobilisere krefter som er sterkere enn dem som gjør brutalitet og vold til daglig kost? Finnes det muligheter for en tilnærming mellom USA og Cuba?

Etter besøket i Norge skal våre utenlandske gjester til Sverige og Danmark. Finansiering av reiseutgiftene vil for oss i Norge beløpe seg til ca. kr. 10.000,-. Bidrag er velkomne og kan sendes Moralsk Opprustning over bankgiro 6030.05.08831 eller postgiro 2091395.

Bjørn Ole Austad

KONFERANSER

I de neste tre månedene blir det internasjonale konferanser for Moralsk Opprustning i Argentina, Chile, Costa Rica og Japan. Sommerens møter i Caux vil pågå fra 7. juli til 2. september.

KAMPEN OM SKOLEN

Et folks framtid avgjøres i skolen! En sannhet med modifikasjoner, men en sannhet.

Det som står i fokus for skolen i dag, er kampen om dens verdimeslige innhold. Hvilke verdier skal fremtidssamfunnet bygges på? Vil det være verdier som overhode er bærekraftige og holder?

To hovedfronter står mot hverandre: De som ønsker en samling om de kristne og humanistiske verdier på en livssynsmessig basis, og de som ønsker en livssynsnøytral skole hvor skolens kristne basis fjernes.

Å bryte opp skolens livssynsmessige forankring er blitt denne siste gruppas fremste mål. Hvordan kan vi møte et angrep som er rettet mot selve det åndelige og kulturelle fundament vi som folk har bygget på i en tusenårig historie?

ET BETYDELIG ARBEID

Fra skolens side må dette skje på to områder.

For det første må det finne sted en samling av de krefter som har sett behovet for å gjøre skolen til en formidler av åndelige og moralske verdier. Dette vil konkret kunne gi seg utslag i bl.a. den revisjon av undervisningsplaner og målformuleringer som nå finner sted for grunnskolens vedkommende. På en helt ny måte må verdiformidlingen settes i fokus i skolen.

Det annet gjelder realiseringen av de samme mål og planer. Her har det i høy grad sviktet, og her vil det fortsatt svikte, dersom en ikke makter å løse følgende oppgaver:

1. Å skape en ny og realistisk forståelse blant foreldre og lærere av hva det vil si å dyktiggjøre elevene for livet - at å påvirke elevenes karakterutvikling i denne sammenheng er minst like viktig som å formidle kunnskaper.
2. Å tilrettelegge arbeidet med verdiformidlingen pedagogisk og metodisk gjennom lærerutdanningen og i utviklingsarbeid ved den enkelte skole.

Dette ansvaret hviler både på den skolepolitiske ledelse, på den enkelte lærer i skolen og på foreldrene. Det er et betydelig arbeid som ligger foran oss.

Jon Henden

LÆRERSEMINAR

Lørdag 18. februar ble det igjen arrangert et lærerseminar i Sophus Lies gt. 5. I sentrum denne gangen sto skolens etiske og moralske oppdragelse, og siktemålet var å belyse om samarbeid på et felles verdigrunnlag er mulig, og i tilfelle hvordan det bør skje. Innledere var Thorleif Øisang, skolesjef i Bærum, og Aasmund Dale, leder for kateketseminaret ved Menighetsfakultetet.

Begge innledere var opptatt av å finne et svar til den verdikrise som preger vårt samfunn og som avspeiler seg i skolen. Øisang så en mulig løsning i opprettelsen av et nytt fag i skolen som både kan omfatte kristendoms-kunnskap og livssynsundervisning, som i dag er et alternativt fag. Dette vil hindre et skadelig skille blant elever, lærere, foreldre og i folket, sa han, og la til at hvis den nåværende formålsparagrafen er til hinder for dette, så må heller denne bli erstattet med en formålsparagraf bygget på mer nøytrale verdier.

Siktemålet med et slikt fag, mente han, måtte være å venne barna til å reflektere og filosofere over dypere spørsmål, utvikle evnen til livsutfoldelse, og lære dem å ha omsorg og respekt for mennesker, dyr og alt som lever.

Dale på sin side var ikke overbevist om at svaret på verdikrisen er å harmonisere spenningen ved å forsøke å finne verdier som alle kan slutte seg til.

Han mente videre at kristen etikk ikke er eksklusiv. Den hører til på skaperplanet - ikke på åpenbaringsplanet. Derfor finnes det også et omfattende moralfellesskap mellom kristendommen og andre religioner og filosofier.

Dale konkluderte sitt innlegg med at vi i dagens situasjon må akseptere skolens verdigrunnlag og at dette først er modent for forandring når politikerne vedtar det. Han var redd for en situasjon der lærerne alene bestemmer dette verdigrunnlaget, og understreket at vi samtidig ikke må fortie at vi lever i et pluralistisk samfunn men heller lære barna å leve med dette.

Tilhørerne fikk senere slippe til med innlegg og spørsmål.

FOREDRAG OM MRA

I Rotary-klubben Vestheim i Oslo og i Spydeberg Rotary holdt Jens Jonathan Wilhelmsen foredrag om hva Moralsk Opprustning er og gjør. Foredragene ble fulgt av spørsmål og diskusjon.

ALENE IGJEN, ELLER ---

Noen drar teppet tilside
og der står jeg
sky og redd
mysende mot rampelyset
alene på livets scene.
Bare for et øyeblikk siden
var jeg omgitt av mennesker,
kjente og kjære,
og ved siden av meg sto det
noen jeg kunne lene meg inntil.
Men da teppet gikk opp
forsvant de alle, og jeg
ble alene igjen.

Jeg kan da ikke framføre noe, tenkte jeg.
Likefullt er det meg
alles øyne er rettet mot.
Tanker flyr gjennom hodet mitt:
Kanskje jeg likevel kunne ---
kanskje hvis jeg bare våget ---.
Jeg har ikke noe å deklamere,
men noen gamle barnerim kan jeg ennå huske
Jeg er ingen ballerina,
men danse litt det kan jeg alltid!?
Jeg er ingen klovn
men noen morsomme historier kan jeg vel ta.

Jeg blir så opptatt av mine kunster
at jeg glemmer øynene der nede.
Jeg synes jeg gjør det ganske bra?
Først når jeg kommer til de
morsomme historiene, begynner jeg å tvile.
Hvorfor er det ingen som ler?
Hvorfor er det så stille her?
Hvorfor er det ingen som klapper?
Jeg tar noen skritt utenfor
spotlightens lyssirkel
og beveger meg undrende
ned trappen fra scenen.

Blendet av lyset der oppe
ser jeg først ingenting.
Men sakte vokser noe
ut av mørket.
Jeg ser mennesker,
men ingen festkledte og glade mennesker.
Noen er fillere, noen sultne
noen fryser og noen er syke.
Noen er ensomme og noen bærer
på et tungt hjerte.

Sakte kler jeg av meg mitt kostyme-
En klovn - er det ikke det jeg er!?
En selvopptatt ensom liten klovn
som nettopp har hoppet ned fra sin scene.
En klovn som litt motvillig må erkjenne
at størst av alle kunster
er kunsten å tjene.

Marit Sandnes

STEMME FRA HØVIK

Ikke alle korstog fører til Jerusalem. Det er svært uvisst hvor spesialtoget fra Høvik havner, med sine banner for frihet, fellesskap og forandring i Kirken. Men interessen, de mange ordene det har virvlet opp, viser en lengsel i mennesker. Ikke minst er det en lengsel etter at ordene skal få overbevisende innhold.

Ensomheten og mangelen på varme, denne fornemmelsen av ikke å passe inn, som mange opplever i kirken, hva kommer den av? Er perspektivet der for begrenset? Kristi hjertelag omfatter alle, gjør ikke Kirkens det samme?

"Bare det å kunne snakke sammen så åpent og ærlig!" har flere sagt det siste året i vår kirkegruppe på Høvik. De føler seg som "medspillere" i Kirken på en ny måte. (Det må tilføyes at det har vært liv i Høvik menighet også før 1982, og at ingen enkeltperson kan gis æren for det livet som er.)

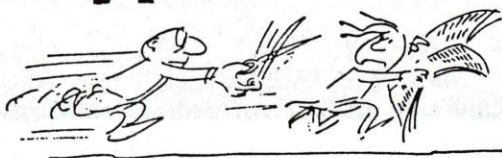
Ingenting, annet enn vår egen stolthet, kan i virkeligheten stenge oss ute fra kjernen i Kirkens fellesskap. Og Kirken kan bare reformeres innenfra, ved at vi først ser på våre egne mål og motiver, i full ærlighet. Da blir ikke poenget å diskutere Kirkens menneskesyn, men å kjempe kampen mellom det onde og det gode, i Kirken som i samfunnet ellers. Enten perspektivet omfatter bare jorden eller tar med evigheten også, er behovet like stort for en kamp mot stagnasjon og vanetenkning, for en vilje til oppbrudd og forvandling. (Det var ved at mennesker begynte med forvandling hos seg selv, at Oxfordgruppen bidro til fornyelse og enhet i Kirken før og under krigen.)

Citadellet som Jesus inntok ved sitt "korstog" til Jerusalem, var ikke et sted eller en maktstruktur. Han valgte eslet som fremkomstmiddel, fordi han ville ri inn i menneskenes hjerter og være konge der. Når det skjer, blir vårt engasjement ubundet av menneskelige ledere. Først da finner den enkelte sin fulle verdighet som medbygere av Kirken.

Vi er underveis, men vi er også underordnet en befalingsmann: "Herredømmet på Hans skuldre". Kirkens mål er ikke begrenset og begrensende. "Det er forskjellige nådegaver, men Ånden er den samme. Det er forskjellige slags virksomhet, men Gud er den samme, han som virker alt i alle."

Høvik, februar 1984,
Eva Riise Hanssen

klippet

- I forhold til for eksempel abortsaken har fredsarbeidet reist et påfallende lavt engasjement, medgir biskop Lislerud. Han tror at den meget lave aktiviteten på dette området skyldes at det i vår lutherske tradisjon er liten forståelse for å koble menighetsarbeid og samfunnsengasjement.

- Man tror at dette er å blande seg inn i partipolitikk. Så glemmer man lett den første trosartikkel som slår fast at vi har ansvar for den verden Gud har skapt."

Vårt Land, 5. januar 1984.

Oppmerksomheten bør nå rettes mot den mer almene, mentale motstand mot "1984"-tendenser. Hva det dypest sett dreier seg om, er å vitalisere de verdier våre vestlige samfunn er bygget på og å fremme en mer bevisst holdning til kulturarv og historie. Det er det beste vern om enkeltmenneskets integritet. Og det beste utgangspunkt for en nøktern og kritisk prøvende holdning til data-teknologien.

Ottar Julsrud, Aftenposten 31.12.83.

Kort nytt

LONDON

"Clashpoint", et MRA-skuespill om et lokalsamfunn som lever i skyggen av en truende rasekonflikt, vil bli vist på Westminster teater i mars. Det vil også bli en rekke forestillinger for skoleelever innen rammen av skole-programmet "A Day of London Theatre."

Vi har enten vi vil eller itj blitt gamlar, stifta familie, og der sjer æ en klar løsnung: hvis det ikke ska tørt for dæ, så kainn du heinnt veldi my bra i det å vær gla i nån, og at nån e gla i dæ, og i det hele tatt prøv å løs sånne små trivielle konflikta, det gjør dæ sterk, og det gjør dæ i stainn te å takle de storpolitiske situasjonan. Du må begynn me dæ sjøl, ordne opp der, og så kainn du kan-skje få te nå mer etterkvert.

Åge Aleksandersen, Arbeiderbladet 24.2.84.

Vi trenger i sannhet en ny oxfordgruppebevegelse--- Dersom reporterne i pressen begynte å følge reglene i kravene fra "De fire absolutter" skulle det sikkert merkes. Jeg tror også at dersom det innen de kristne foreninger og organisasjoner igjen blir naturlig å grunne arbeidet på kravet i de fire absolutter, vil arbeidet få nytt liv og ny giv.

Johan Hovde, Dagen 14.12.84.

POLEN

En utlending reiste nylig i Polen. På toget kom han i snakk med en ung jente. "Hva kan vi gjøre for dere, for Polen," spurte han. Hun svarte: "Tre ting. Dere kan be for oss. Dere kan besøke oss så vi ikke blir helt isolert. Og for det tredje må dere rydde opp i eget hus. Uten at dere gjør det, vil ikke friheten kunne bestå, hverken her eller i andre deler av verden."

NEW YORK

Electrical Union World, det offisielle organ for Elektrikerens fagforening i New York, brukte nylig to hele spalter på en rapport fra MRA-konferansene i Caux i Sveits. Bladet, som går til 35.000 medlemmer, berettet om besøket som to offisielle utsendinger fra fagforeningen og deres koner gjorde til industrikonferansen i Caux. Der hadde de blant annet rapportert om tiltak deres fagforening har satt i verk for bedre å møte medlemmenes behov for utdanning og kulturell virksomhet.

NY VERDEN vil fremme en kristen revolusjon, som forandrer både menneskers holdninger og samfunnsforholdene, bygget på absolutte moralnormer og Guds ledelse.

Utgiver: Moralsk Opprustning, Postboks 3018 — Elisenberg, 0207 Oslo 2.

Tlf. 44 64 78. Postgiro 5 12 57 94. Bankgiro 6030.05.08831.

Ansvarlig: Jens J. Wilhelmsen.